

Horultulu Yalnızlık

– Ayşenur... · 08 Ocak 2017

.
. .
. .
. .
. .

Üzerini giydirdiğim bütün yalnızlığın
Dramatik öyküsüydü dizlerimin dibinde saçlarını okşadığım...
Öykü bu ya!
Sağımda duran şezlong kadar rahatsız etmiyordu beni hiç bir şey...
Bu yüzden sürünmeyi seviyordum
Ayaklarımı arkaya uzatıp
İki dirsek üzerinde okurken bütün düşlerimi...

Ötekiler...
Horultu seslerini fon niyetine eklemişlerdi kulaklarıma çoktan
Perdeler karanlığın ortasında hala beyazdı
Nitekim
Yeni yıkanmıştı ve de güzeldi kokuları...
Zira köşe bucak ben vardım ortalıkta
Dinlemek istesem de olmuyordu sessizliği
İstesem de bırakamıyordum kendimi yalnızlığın yorganı altına
Ve okuyamıyordum kendime yazdığım
Bütün polyanna dolusu öyküleri

Kimindi bu geceyi sokaktan kulaklarıma uzanan sesle
Mahveden aptallık
(!)
Karlar üzerine bağdaş kurup oturan arabadan
Çıkan felaket tellalı viyaklama...
Hoş değildi
En az
Beynimde çalkalanan düşünceler kadar...

//...Öyküler diyordum oysa
Bir açıp bir de

Kapatmak zorunda kaldığım...//

Devasal bir renkti bilakis gece
Bütün bedenlerin boylu boyuna uzanıp
Neresinde nasıl uyanacağını tahmin etmeden
Zar zor kavuştuğu geceler...
Bilselerdi kıymetini
El ayak çekilir miydi yalnızlıktan
Ve gecenin koynundan...

Başaramadım yine.
Cesaretimi, kendimi, ruhumu toplayıp
Kendime oturmaya gidemiyordum işte
Üstelik hala
Kesilmedi bademcikler arasında halay çeken
Horultu sesleri...

Öyküler yine yarım
Ben afallamış bir peri kızı falan değilim.
Uykusunu zincirlere vurmuş
Başında nöbet tuttuğum kızımın kıyısında
Bir ileri bir beri giden telaşımı
Kalabalıklardan koruyup
Kendine sarılmaya çalışan
Kadınım!

Not:

Ama yine Okuyamadım...
Tercihim yalnız kalmaktı.
İzin vermediler...
/...Yok olasıca horultular.../

Aişenur